

56. FESTIVAL IGRANOG FILMA U PULI: »KENJAC« ANTONIJA NUIĆA

Veliki film ozbiljnog autora

»Kenjac« Antonija Nuića zasad je, uz film Dejana Šorka »U zemlji čudesa«, drugi favorit za festivalske nagrade

Taman kad pomislite da je sve krenulo prema dolje, dogodi se nešto što vas opet vrati u ravnotežu. Današnja festivalska klackalica zove se »Kenjac« Antonija Nuića, a riječ je o drugom favoritu za nagrade, izvrsnom filmu u kojemu se Nuić u igranoj formi potvrdio kao ozbiljan autor, ali i kao odgovoran čovjek. Može se reći da su Nuićev i Šorkov film u dosta toga slični, na istom tragu, podjednako dobri, istovjetnih glumačkih podjela – kod Šorka je djevojčica Alica, kod Nuića dječak Luka, tamo Franjo Kuhar kao Roma, ovdje Nebojša Glogovac kao

Boro (Nebojša Glogovac) i Jasna (Nataša Janjić) - otac i majka traže spas od mržnje

Boro, odnosno stric Valentin (Borko Perić) i djed/otac Paško (Tonko Lonza); majka Ruža (Dora Lipovčan) i majka Jasna (Nataša Janjić)...

Žiri će itekako morati vagati debitantsku filmsku snagu Kuharovu i bogato iskustvo Glogovčevo, a oba su više nego dobra.

Nuićev film na trenutke, ne namjerno, podsjeća na Siciliju i braću Taviani, što samo izvlači priču iz hercegovačkog konteksta, pa svu pažnju držimo na odnosu oca i sina, muža i žene, braće i

stričeva, a to je svakako univerzalna i vječita tema.

Boro, Jasna i mali Luka (Roko Roglić) iz Zagreba putuju u Drinovce jednog ljetnog dana, a u pozadini glazbenih taktova i vijesti s radija jasno je da se steže obruč oko Knina koji će završiti »Olujom«. Uz crno-bijele kadrove početka, neizostrenim usputnim kadrovima rata i off vijestima s ratišta – dovoljno da istakne katarzično okruženje, ali i da najavi orkan u glavnim likovima koji se također moraju negdje ispuhati – Nuić sve izokreće kako bi malo pomalo stavio u novi red i sklad.

Kamera Mirka Pivčevića potiskuje toplinu kojom zrači kamen, da bi mogli osjetiti hladnoću koja izbija iz zategnutih odnosa Bore i Jasne, kasnije Bore i Paška, pa onda tetka Ante (Ljubomir Kapor) i tetke Ljube

(Asja Jovanović). Boro (Nebojša Glogovac) najprije će se susresti s bratom Petrom (Emir Hadžihafizbegović – ovo mu je druga od ukupno tri uloge u Puli) kojemu je rat »darovao« invalidska kolica ali mu nije oduzeo volju za životom i sreću s obitelji. Tu negdje, nakon poduzetog uvoda, počinje prava priča, možda jedna od boljih u zadnje vrijeme, koja korespondira i s dolaskom »kenjca«, iliti magarca,

svojevrsnog medija kojemu je očito lakše povjeriti se nego ocu ili ženi.

Nuić je poput Krste Papića u »Lisicama« pokazao i dokazao da je moguće skinuti predrasudu o ljudima iz »onih krajeva«, kao što je Papić raskrinkao drugove iz »naših redova«.

Konačna pomirba oca i sina u dosad nevidenom emocionalnom pražnjenju tvrdog Paška (maestralan Tonko Lonza) koji veličinu svoje ljubavi prema neostvorenoj sreći s voljenom osobom, i gorčine prema supruzi koju zbog toga nije volio pa ju je mržnjom otjerao u smrt, otkriva sinu na brutalan način. Paško će istinom vratiti sina koji je i sam na dobrom putu da ljubav prema Jasni (upečatljiva Nataša Janjić) pretvori u mržnju, a od Luke (još jedan mali filmski junak) načini svoju sliku i priliku.

Mate ČURIĆ

Nuić je poput Krste Papića u »Lisicama« pokazao da je moguće skinuti predrasudu o ljudima iz »onih krajeva«